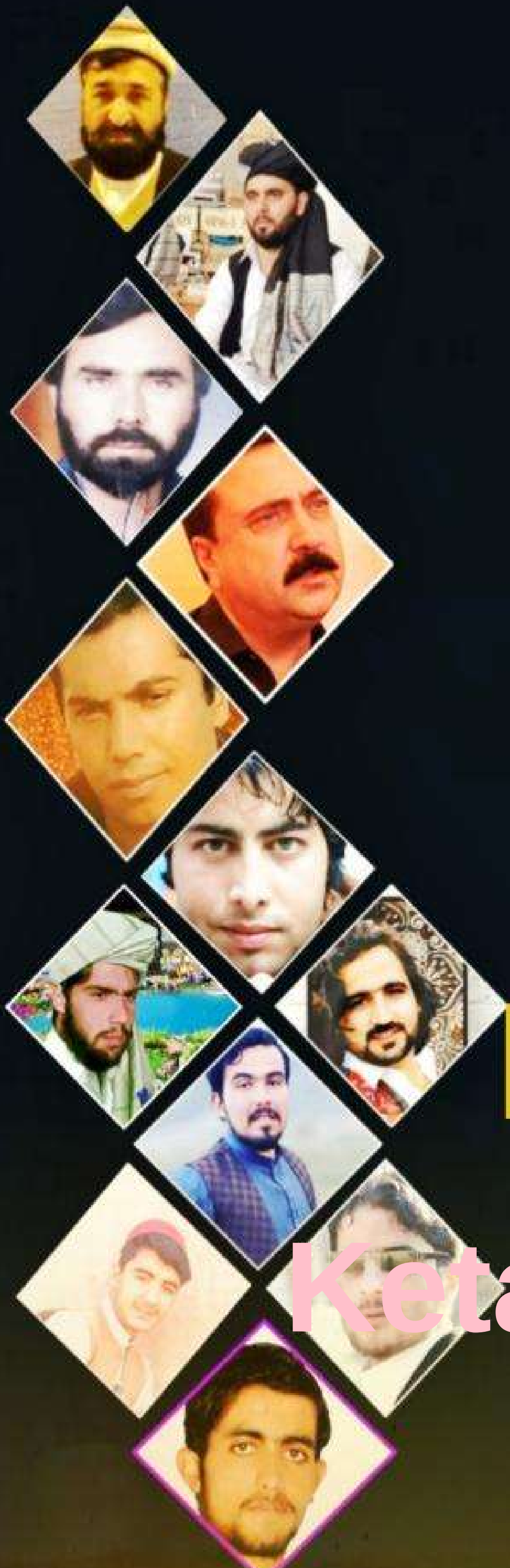

غزلیز

ماښامونه

د بېلا بېلو شاعرانو په زړه پورې غزلونه!

Ketabton.com

AMeerzai

راټولونه او ترتیب: ګلبدین "فیضان"

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزليز ماښامونه

راټولونه اوترتيب: ګلبدين (فيضان)

شاعران : پيرمحمد(کاروان)،خالد(ريحان)،ممتاز(اورکزی)،

درویش(دراني) ،اروابنادمحيب الله (بهرام)، ،محمد ګل
(منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضيوال)،نوروزخان(ذکي)
نصير(آرمان)،نصير(اتل) او ګلبدين (فيضان).

دپي ډي ايپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تيره د لحد لګيږي

راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګيږي

صمد به عــــــــفوه راته کاندي د صنم د مينې

په زړه مــــــې خوږ چې قل هو والله احد لګيږي

ښــــــــــکلا پلويه له ښو هغه بدرنګي غورځوه

چـــــــــې د لاس تيره يې په غاښ د محمد لګيږي

پـــــه يوه داسې کيف مين يم چې له ښه نه ښه دی

د شپـــــې د ستوريو ډک آسمان به په چا بد لګيږي

لکه ليـــــــــــــــنده کږه له لرې نخاګره ښکلا

مقصـــــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګيږي

چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي ياران

له ګلـــــــــــــغزلې له نغمې سره يې خود لګيږي

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کیږي
د هوسیو سـترګو غلاوې به ترې کـــیږي
یو انســـان دی مهربان دی غـوسه کیـــږي
کله کله تاوې مــــــاوې بـــه ترې کیـــــږي
لېونی دی په واده کـــــې پـــه ژړا شـــــي
په لمانځه کې هم خنداوې بــــه ترې کیږي
چې ګلونه یې ګېـډۍ ګېډۍ خـــوښیــــــږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کـــــــیږي
واورې ووې زما خور ده نوم یې ســـوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کیږي
ماشومان چې له جګړې نـــه مــرور دي
شي پخلا به مشغولاوې بـــــه ترې کیږي
سره زخمونه به په ســرو غاټولـــو واوړي
ژېړبخونې شان رڼـــاوې به تـــرې کیږي
د کـــــــــاروان غـزلې مستې جینکۍ دي
چـــې په خود راشي ګډاوې به ترې کیږي
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شـــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابــــــــي غزل په څـــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــه زیړي نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که یبلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی یــــــمه

د غنمرنګو لونګین ته رسېدلـــــی یـــــمه

په تللیو سترګــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی یمه

ته به ویـــــــده وې د آسمان ستوریو لېدلی یمه

درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې

د رنـــــــــجو سیند یمه له سترګو بهېدلی یمه

د نیمو شپو ســپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي

غریب مارغـــــه یم په ځنګل کې چغېدلی یمه

زخمي آواز مې پر جـــهان راګ د سُرور لګیږي

د زړه تر څنګه پـــــــــــــه وزرو لګېدلی یمه

ژوندی پژواک یم دوی مې وژني خو را و خېژمه

ګني نو څو ځله ګړنګ ته غـــــورځېدلی یـمه

د زړه د سر هره تناکه کې مـــــــې توری توری

غزل غزل دې کړمــــــــــه ګل ګل غوړېدلی یمه

لکه د اوښکو د کـــاروان مې تربنه مــــه وباســئ

چې یـــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی یـمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې یې غـــــــاړه وه
بیا زمونږ ژړا تر موټر بـــــــم لانــــــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېــــــګا په روژه ماتي کــــې
چا مو وې خرما ربېلې ژوند مو دښته شـــــــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بــــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مــــــــــــور زياړه وه

ما چیغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانــــــــــــه د وطـــــن د بُورو،ورارو غږ
دا غـــــــــــــــزل کاروانه د شـــهیدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱

کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تږي ګلاب راته وې، نرۍ باران خـــوړ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــانان خوړ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســـــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــې کلیه، ستاسو اذان خوړ دی

چې ته د ګل غوندې یې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ایمـــــان و وایه، کوم یو ګومان خوړ دی

په یوه سرې مێنه، مسته د خیـــال بناپېـــــرۍ
ور غاړې وتې وایي، په خدای انـسان خوړ دی

غنم غنـم خوړه ده، بـــــــنتِ آدم خـــــوړه ده
هو د حــــــــوا پر خالق، ایمان ایمان خوړ دی

نړۍ به هم خوړه وي، د تورې ګوړې پـــــه شان
لکه انګور د میزان، افغانستان خـــــــــوړ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ویـــــې منه
سترګې به ستا وي خوړې، شعر د کاروان خوړ دی
ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصیلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصویر تنکیو پښو ته شیشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهـــــــــرواوبه
زما د زړه د مینې زور پاس په لــــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه
خدایه ! باران د مینې راوله پر وچـــــــــو للــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســـــــاپـــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې ځاځکی نه شته
ستا د لاســـونو د جوړه شپـــــــینو کوترو اوبـه
پرګلو ځاځي کوم د مینې پېغمـــــبر ژړلــــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچــــــــــیو له وزرو اوبـــه
کله چې لـــــــــیکي خپل صنم تــه صوفیانه غزلـه
قلم ته واچـــــــــــــــوي کاروان د نیلوفر اوبه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لـه قیام را غـورځېـدلـی په جـومـات کې
سجدې په وینو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پــــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځـــــــــــېدلی په جومات کې

سیلۍ وه د سرې اوسپنــــــې ناڅاپـــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ریږدیدلی په جومات کــــــې

او پلار یې مات رحیل لکه خپل زوی غېږ کې نیولی
لښتی د اوښکو وینو بهېدلی په جومــــــــــــات کې

الف د یوې پرې ژبې پر سر پــــــــه وینو سور و
د میم توری په زړه و لګـــــــــېدلی په جومات کې

زوال یې خدایه کــــــــبر کړې په روی د ملایکو
شیطان له خـــــــر مستۍ و ګډیدلی په جومات کې

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کـــــه وطن ته راځې
درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې

خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو يو چا
زمونږ د سترګو تـــــــرجمانه که وطن ته راځې

تږي ګلونـــــه يې په غـــيږ کې مړغيجن دي ولاړ
د مـــــــــــينې شړکنده بارانه که وطن ته راځې

جــــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شي
د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې

بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان
افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې

مړ به له غم يم چې تابوت دې لــــــه يونانه راځي
شم به ژوندی ، ژونديه ځوانه که وطن ته راځې

لکه ټپې دي درپســـــــــــې ټولې شملې لوپټې
زمــــــــا زار زاره ياقربانه که وطن ته راځې

د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې
شـــــې به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانـــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستـــــي

غبرومه په نغمو کې دعاګـــــــــــانې

طنازي یې په لفظونو کې نازي کــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســـــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعـــــاګـــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مــــــــرجـــانو

تنده غریه ښنه اوبو کې دعـــاګانـــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســــــولې

پېغله ناوې په چمــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چــــــــا د لېچو را سره دی

مړې یــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه یې تورسترګې کړي ور یادې

پــــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تيږو مات

شته دي ابــــــابيل پـــــه غشو ولي د جومات

ونيوه لـکۍ د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي

حق يــې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــنات

راښـکه چليپا تېپوس پــــــه پَرو د طــــــاووس

وايي چې دا ولې يې رنــــــــــګونه دومره زيات

پټ شه په خلوت کې د دوران لـــــــــــه نـــقادانو

نارزي ورتــــــــــــه دوه توته يو پير د خرابات

وا کاروانه مه شه ګيله من له جاهلانـــــــــــــو

دوی تلي په تله د لرګـــــــــيو ، مناجــــــــات

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خيام نوشلي نـــــــــــــه مې له غنــي شراب
ولې مـــــې غـــــــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب

ټکـــــــــــــنده غرمه مې ميخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب

ناسته راته څَو ، کې يوه مستـــه نــــــــظربـــــازه ده
خود به جوړومه له لمبـــــــو د سپـــــــــېلني شراب

نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخـــــــوده کـــړم
رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــــړپ وي ځنډني شراب

دوې ډکې پيالې رانه پـــه منډه مـــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګـــــــــــې وې نظر يې غرڅني شراب

هسې مې غزلې د نـــــــــرګس غـــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنــــــــــــــي شراب

دا راوړي تا له کــــــوم جنت وو جنتــــــــــــي يې کړم
وا کاروانه تا خــــــــــــــــو په ما څښلي ګبيني شراب

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ږندې شه خو پې سرې مـــه شه

ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــه شه

ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــې اوسه

د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــه شه

ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلـــــــــې

د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــه شـــــــه

ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهې

د چمــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه

ستا د چلم پر ســــــــرخانه دې وي سکروټې بلې

مسته ملنګه مینـــــــــه مـــــــینه دې ایرې مه شه

د موسی خدایه د مــــــــــــــیَنو شــاعرانو خدایه

د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســـــرې مه شه

چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلـــــې جوړې

د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مـــــــه شـــــه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانـــــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لـــــــــنډې شپې رڼا کړم
غشـــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســـــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدی کږ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کـــــړم
دين دپښتو نغښتی دملالې پـــــه تـــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســــــــــره آشنا کړم
ډول به شم اتڼ به شم شغا به شــــــــــم دڅنو
بيا به طالبان دجومــــاتـونو په ګـــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تـــرلاس ونيسم که خيروي
ستورې به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم
بيا به دغاتولو دغه لوټ کــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــه يې پخلاکړم
پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــه کرامات لري له تيږو اوبه وباسي

ځيني ځيني ســـترګې له سږي ځيني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل

را دې شي له زړه مـــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شــــــغ راشي حمله وکړي

خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي

لويې لويې ونې لکه مـــــــــــازې واښه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون سـمندر خوينديې دي

بيا په څپو راغلې چې به څوک لــــه کاله وباسي

دا څلې دې داسې لېونۍ مينه ملــــــــګرې شوه

يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه

دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غــــــرور له اوچت غره دي سره

د يــــــو د بـــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره

د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي

ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبــــــه دي سره

دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لـــــري

ترمنځ يې خدايه راشې غوښه او چــاړه دي ســــــره

خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـيـنـــدي

داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـــــجه دي سره

کبلي چې روي د غرځې له تي شيدې د، ريــــــدي

دښتې زرغونې وي شپيلۍ دي او شپـــــانه دي سره

لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــــالګه

بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســــــره

چې سره غېږ په غېږ شي توري ښــــکلا و زېړوي

دا هلکان جينکۍ خوند کا چــــې واده دي ســـــــره

د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان

سبا به ګورې چې مين په لمــــــــــر خاته دي سره

جدي - ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یـــې وژنئ ماشومان دي ارمانونـه

موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه

روژه مـــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي

د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمـــانونـه

د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه

ښکلوونکي د قــرآن دي ارمانونـــــــه

وراړې مه شه د وطـــن ملالې خویندې

شنه غمه یې د پېزوان دي ارمـــانونــه

د ګلاب ذِکر یې زخم دی په زړه کـــې

په اغزیو کې روان دي ارمانونــــــــه

په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي

د شهید افغانستان دي ارمانـــــــــونه

پیرمحمد (کاروان)

عقرب ـ۱۳۹۴ ـ۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلـــــــــې د چمبې غوندې درزا کوي
نجونې د لـــــــــــفظونو مــــستې مستې شي ګډا کوي
رایې شه ســاحل ته مرغـــــلرې به در وشیـــــندي
کله چې سخي سمندر شــــــور کـــوي غوغا کوي
میــــنه جـــــادوګـــــره ده پر هر چایې منلی ځان
څوک به یې په جار وایي خو څوک به یې په غلا کوي
دا ښکلې چې ځان یې په اوو پـــــــــردو کې و نغاړه
وګوره سپین سترګي هم ترې وېـره او حــــــیا کوي
لېچې یې سرونه دا کتار د بیــــابان غاتـــــــــــول
دا خو ترږو ترږو مسافرو تـــــــه دعـــــا کـــوي
راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتــــه
اې دا خو تورسترګې ده خو تــــــــکه شـنه رڼا کوي
ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې
بیا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بــــــلا کوي

عقرب -۱۳۹۲ ــ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نـــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان څیري ځي په یار پسې روان دی
دی د لــــــــــبچو له لیندو را وتـی غشی
مرغۍ نه و لي پـــــه مار پــسې روان دی
په رباب کې په اوبـــــــو او په بــنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســــــې روان دی
تر غچۍ ګوتې د زړه ، نیولی مـــــــینې
د ښکلا په ورک دیـــــار پسې روان دی
له نارو یې تش لفـــــــــــــظونه ډکوینه
ځي د زانګو په کتار پــــــــــــسې روان دی
خیال کاروان ته رام پري پـــــه کجاوه کې
زرین اوښ یې دی مهار پســــې روان دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای
ښکلـــــي ګورو ، پـــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــــاتولو
غړپ کوو له پیمانو یادوو خـــــــــدای

شېخ د کاڼو په تسپو یادوي خـــــــــدای
موږ د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســـــــــپې وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خــــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده
ســــــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســــــکي دي
ستا له سترګو پښتنو یـــــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېـــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښــــکوپه شان یــــم
راشه زرغونتال مې شه نرۍ نـــرۍ باران یــــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شــــــــــــــپه ده
لاره رانــــــــه ورکــــــــــــه مــــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتېنده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــــال مې کړه پرتېنده چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشــــــــــحالۍ یــــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمـــــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شــــین دې له خنـــــــداکړم
ستاله برکته خودســــــــتوروډک اســـــــمان یــــم

ستا پرتېنده پریوتم پــــــــــــــرځـــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســــــــتاځړیکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د څاڅکو په لپمو مې سمـندر ليدلـــــــى دى
په ټولو آيينو کې مې دلبر ليدلـــــــــــــى دى

شهيد مازيګرى کوي شغلې لکه حـــــــــسين
شفق مې سور په غشو د شمر ليـــــــدلى دى

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځـــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر ليدلى دى؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پيغلو مـــــــې په سترګو کې ګودر ليدلى دى

بتګر د تخيـــــــــل مـــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمـــــا کان يې د مرمر ليـدلى دى

ته پوې يې چې دا څنګه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن يې ايله يو نظر خـــــــيبر لــــــــــيدلى دى

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مـــــــــې ولـــــې راورېږي څه باران خـــو نه يې
هســـــې مې درد راوېښوي زمــــــا درمــــان خو نه يې

د مـــــــــخ په پاڼـه بـــه دې څــــــه خوږه غزله ليک وي
سپينـــــه کـــتابه يـــــادوم دې دومره ګـــــــران خو نه يې

د خيال هُـــــــد هُـد دې راته ډېر ډېر پـيغامـــــونه راوړي
دا مــــې خـطا وه چـــــې ويــــــل مـــې سليمان خو نه يې

ستــــا د ستم د انــتــها به درتـــه څــــــــــــــه وايـــمـه
د کــــــوم ظـــالم مـذهـب پيرو يې مـــــسلمان خـــو نـه يې

مــــــا به بې وخـــــته لېونی کــــړې په اغـــزو به ګرځــــم
غيږ به رانه کـــــــړې ښکليه باغـــــــه بيابـان خو نه يـــــې

د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شـــــــونـــــــدې نه ږدې
شـنه سمـندره زه دې څـــــــه کـړمه توپـــــان خو نه يـــــې

د نور پـه غشو مـــــــې له هسک نه په لېمـــــــو کې ولـــې
نه راځـــې ستـــوری د اسمان شوې مهربان خـــــــو نه يې

ښکليه ســــــالار کــــــــه مې د عشق د منزلونو نــه کـــــړې
بيا راته وايه چې درواغ وايې کـــــــاروان خـــــــو نه ي

پيرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښیارانو دی اوزه دغره سړی یمــــــه
توري زولنې راپسې ګرځي لیونی یمـــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځیر په کړی ذکرکـــــړم
زرځله شهیدیمه او زرځله ژوندی یمـــــــــه

هره یوه مسره مې بس دتورو وینو لپـــــــــه ده
نه یمه شاعر دسروغاټولو کنډولی یمـــــــــه

مانه شیشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــه یم
نه مرم په طوفان کې عجیبه اور اورکـــــــــی یمه

تاپه سپینولاسو باندې سین ته ورګوزارکـــــــړمه
کاڼی ومه تور خو اوس له شوقـــه شین غمـــــی یمه

ځان مې په مریو کې دتار غونــدې پټ کــــــړی دی
زه دکومې چټې پرتټرباندې ځـــــــوندی یمـــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ویده کاروان به ویښ کړمه
مــــــات به شم په شرنګ دلیونی دلاس بـــنګړی یمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونــــــــه پې راتېول ښه دي
پردیس حــــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمــرنګ پــه زنــــخدان مــي نظر
لیمه د بـــــنګو پــه کـــــنډول ښه دي

لیژ التفات مي سوري زړه ته وکـــــړه
ګرانه! پټري په دې کچکول ښـــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپـــــیر دی
مړه پریړده یې ښکلي تېول ښـــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالـــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښــــــه دي

"ریحانه چاته ور یــــــادیږي پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــاتول ښه دي"

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتــــــــــه برند شي
لیږ دي پاتې پــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښــــــــکلو عجیبه غوندې بازار وي
کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نــــه چـــــې
رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــد شي

دا پی مخي د پېریــــــــــــانو په شان بویه
خدای خبر چې په اسانه مـــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پــــــه حسن
چې را ډک مي د خیالونو کمربنـــــــد شي

ریحان پریږدئ د څلورو سترګو جــنګ ته
فکر نه کړم چې قایل به د اوربنـــــد شي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو له هيواده وو وتلي
زنده باد له مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مـــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي تپېدې د هيلو ورو ورو
څراغـــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مـــې لـــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســــــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتــــوري مســافر ۇ
دخــــــــالونو لــه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شل ورپسي
پــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــرکوره پـــوري ګل ورپسي

سپينه خولګۍ دي لکه ســـوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کـــړي مزل ورپسي

تا راروانی غبرګي سترګي په نازونوکړلــــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســـــــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمــــــــــــــه
دخيال څراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخېر د زړه په غلاونيســــــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســـــــــي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نــــه کیږي
بې له تا ګوره ګُـــــذاره نه کیږي

غېژه دي راکــــړه اوبه رنګه یاره
د عشـــق له اوره ګُذاره نه کیږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنـــــــګړوشوره ګُذاره نه کیږي

ما د غربت لـــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مـــوره ګُذاره نه کیږي

تږی غاټول یـــمه دتــږي دشتي
راباندي اوره ګُـــذاره نــه کیږي

مسافری مي زړه اوبه اوبـــه کړ
ریحانه نوره ګُذاره نه کـــــیږي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کیسه کې نه یمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی یم درته رابه وړمـــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسي نه په لیڅوکي دي واخـــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چې ځواب یې وو څلور بنګړي

دا خــــــــو دي ریـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــــبه دي شرنــګومه چې په ګور بنګړي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پـه هډوکو په ځرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چـــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون يمه، د ورور په غوښنو پايم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته يې دخال زکات ورکړی
اوس پــــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصوير مي که په زړه کي روغ پيداکړ
په سکروټـــــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي يې سيوري تـــــــه دمه وکړم ريحانه
دخپل ځان په ورکـــــه ونه پسي ګرځم

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تـــــــــاته یادیدي نازکې؟
تودې تودې غـــــــرمــــې، هغه سرې سرې مچکې

لومړی ځل یې په کړس کړس په غصه کې دي خندلي
لومــــــــــــــړی ځل په جوزا کي وربدلې دي څپکې

په زړه مي یې ګلابه!! تابه هم ســــــــــتایم قربـــــان
غاټول مي تخیل ته دښکلا ایښي تلــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملایـــــــــــــــکې

تخنیرم، په لاسونو مي نــکریزي کشیدکــــــــــړې
ریحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پیچـــــــــکې

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څه وخــــت ۀ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چـــــــــــي سوله به د هـر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقۍ به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوډه دي د ســــــــــترګو لـــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څیړنه هر اړخیزه وه لــــــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجـــــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیـــــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خـــــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیـــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شـمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیـــــــزه وه لیلو

خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنـــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټي

تاوده یادونه دي شپـــــــبه شپـــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې ځمکه دبـــارودو بزغـــــــلی کرلــــی؟
په سویو ګوتو بـــــــــاندي لـوّ کوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران کیسې کړي دسپـــــــــرغۍ په ژبه
ورسره ناست یمه ورو ورو راغبږوم ســــــکروټي

کټ کټ خنداته مغرور یار غوصه ورګډه کــــړله
مطلب یې داوو چې په سرو ګلو شیندم سکروټـــي

دحسن تاو ته دي تسلیم یم لاس په سرګرځـــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســــــکروټي

ریحانه زړه مي د دوزخ وطــــن له اوره ډک دی
ښکاریږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشئ دي واخيستې له ځانه سره غم پاتې شو
په هره څـــــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتي شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورين يادونه
د هر ازغي سر مــــــي تڼاکو ته اړم پاتي شو

ستا له يادونو سره غــلی غـلی ټــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لـــکه لـړم پاتي شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتي شو

دی تری تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خيال مي چاودلی ورپسې لکه غنـــــم پاتي شو

ريحان چي ستـــــا د بيا ليدلو تـــــــــمنا لرله
هغه ارمان يې خاوري خاوري ترقدم پاتي شو

خالد ريحان ارواښاد محيب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار ځـــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کـــړم نو دپـــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخــــــداي له ذکــــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي هميشه په امانت کي خيانــــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مـــــــــــر ته وګورم
دوی وايي درويش خو د دوستانو هم نفـــــــرت کوي
درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پـه وينو رنګ سي

بـــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونـــــــــه سره يو کـــړو او لاسونه سره ورکړو

دا کاڼي به لــــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پـــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي

چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نــــــــو ور تـه وايي

چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستوڼيه به يې سور خنــــــــجر راووزي

درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر څـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو ځرنګه لاس واخـــــلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتړي په څه بـــــاندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نيسي
زړه د بدن داســــــــي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خيرن زړه به نو په کومــــه رڼا باندې وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ويـــر نه لري

زما زړګــــــی به هم تل نه ګوري د غـــشو لاره
او ســــــتا بانه به هم مدام داسي تاثير نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درويشه داسي ښــکاري
چـــــې له جهانه د تګ نيت د ښار امير نه لـري

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه څراغ يـم ،نه سهـــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــاريم

مـــــا و تا بــــــــه هم اخرغــــاړه غړی سو
دا په دا چي ته ښيــښه يې ،زه غــبــــــاريم

ستــــــــورو تاسي لاڅـــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځــــــــکي دسپېرو خــــــاورو په كاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مــــــي غواړې
زه خوچــــــاوته اغزی چـــــاته بهــــــاريم

زه درويش بيرته دځــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خـــــــو تراوســـــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هيځوك نه غواړي چې ښكلي پرېشان شي
بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ وركـــــيږي دلته زړونه
هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى كړ
چې رقيب شړې نو هم زما ارمـــــان شي

په وړه خوله چې كـــــــــوې لويــه خبره
دا ستا غشى ولې لوى تر دې كـمان شي

د درويش خاورې وجود به هم سره زر شي
كه دې شونډو ته نږدې لكه پېزوان شـــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دوير اووېري زمـــانه ځومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بـــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســــــــــي خوتوره كله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي كه به چيغه هم راپورته شوله
نو پـه فـــــــضا كي به بــدله په نغمه شوه دلته

ســـــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لـــــــه ګرځونو پا كه هره آينه شوه دلته

خوشحالي كله ددروېش كره ورتـــېره نه شوه
تر تابه راغله اوكرا ره به ويده شــــــوه دلته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روڼې اوښکي مي را اوري په لمن کي
وړم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لـــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانــــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کـــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غونديږ څه خلک،د ليلا غونديږ څه خلـــــک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غونديږ څه خلـــــــــــک

له ښاره د هيندارو سوداګر باسي پـــــــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غونديږ څـــــــــه خلک

زياتيږي ورځ په ورځ دلته د درد غونديږ وګـــــــړي
پيدا کړې لويه خدايا د دوا غـــــــــونديږ څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــيش راځي و ماته د ژړا غونديږ څه خلک

(ژوندیَ ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درويشه
لا شته په دې تـــــــــولنه کې ده سا غونـديږ څه خلک

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغــــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بــــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شـــــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طـــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خــــوا خــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانــــــــغي و مـــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســـتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نـــــه غواړم چي وشي

په لـــــېمو خو مو ډېر څه سره بیان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــنا وایـــي یو باران د تېرو غشو
اې دروېشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـــي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلـــــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

ببلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چــــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســـــــــي

چرته که کاڼی او تــــــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشــــــــــــه داسي به ونه سي چي زموږهديرې
سپين ږيري وګـــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي
درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــه بدو کې تر پایـــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خـــــــــــدایـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغـــــــه خو مار وي
ډُوی به ولې له بدایـــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنـــــــــــــایه
چې اشنای به له اشنـــــــــــــــایه نه وېرېږي

زه وېرېږمـــــــه که نـــــــــــــه،ته بنه خبر یې
خودبنمن وته مـــــې وایـــــــــــــــه،نه وېرېږي

درویـــــــش اوس هــم مار له ستوني نیوی نه شي
دومره ده چــې ترې له ورایـــــــــــه نه وېرېږي

درویش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بـــاران دی، نور څه نه شته

کوو یـــــــــې، که هر څو د مستۍ مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کـــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــي چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښـــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مـــــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غــــــــنمرنــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مــــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مـــــــــې مــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په ربښتيــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شــــې زه داسې يمه

ته به وې ښنګه، چې ممتاز درګورم ښنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

باوري اوسه خپل ګمان سره خبرې کوه
له ځانه ځه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شوې تنها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه
په مخ مسکا ساته ګلدان سره خبرې کوه

دې کتابونه سره کښېنه،دې البم ته غوږ شه
دا ستا جهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان
بل شه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لکه سحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه
لکه سکښے ماښام آذان سره خبرې کوه

لکه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

ممتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپه ده،د ستورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحیمه!!نه کوم له ډاره خوارۍ خوارۍ سجــــدې

تـــــرتا دې اورسي زما مستۍ خمارۍ سجـــدې

دلته یو کــس دی ځـــان ته وایي د جنت ټیکه دار

یو زیږ ایمـان دی ورسره او څو بیمارۍ سجــدې

اې! ته هغه یې چي سینګار دې پرســتش کړی دی

اې ! ته هـــغه یې چې کوي درته هینداري سجدې

ستا ســــاده توب خو ته بي حده مزیدار کړې کنه

دې عــــاجزی خو کړې بې حده مزېدارۍ سجـدې

نه مـــــــې څه کار تا سره شته،نه ماملە تا سره

پرې مـــې ړده وا سرِیه څه راپسې شمارۍ سجـدې

اوس مــا ته څه پته ده؟ ځنګه به وي حال د زړونو

خو تنــــــدي ټول تیار دي ټولې دي تيارۍ سجـدې

مـــــــــــمتازه هغه نــڅاګره مونځ ګذاره هم ده

څه بخـــــت لري د دې ظالمې ګناهګارۍ سجـدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تـنهــايي احســاســـوم لا تــنهــا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلــے وجـــود، زۀ لا زمـــا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه خــورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چـــرته ئې؟ راځـــه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبــا تۀ چرته ئې ياره؟ څــه درک څــه پته؟
اوهـــو! رااياد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خــدايـه د نور صبر، د نورې چپتيا چــرته يمه؟

مــمتــازه ټوله دنيا ده زمـــا ځــه وي به چې وي
خـو که ريښتيا وايــم د ټــولې دنيا چـــرته يمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خدایے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم

زه بـــــــــــه نورونه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر مـــــــــــې زړه کیږي چې پینځه واړه آذانه دروړم

دا ســـــــپینې شمعې د یو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحـــــــــــل کښې به قرآن درته ډالۍ کړم یاره

د مـــــــــــــینې ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د لیـــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه

او باقـــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے

غـــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګینو کښې دروړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمـــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنــــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مـــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســــــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
څــــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچـــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتـــــــــا سره د تور څادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور څـــــــــادر یم احتجاج یم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــــاه حال تباه مزاج یم بده ولې منې؟

یاره ! مفتـــــــــي یې فتوا کړ یې بده نه منمه
یاره! منـــــــــصوریمه حلاج یم بده ولې منې؟

باداره ! تا وییل خـــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خــــــــراج یم بده ولې منې؟

حکیم جي! ما هغه نښا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــــداح د برجو مهاراج یم بده ولې منې؟

منم د رنځ غوندې خپـــــل ځان ته لګیدلے یمه
خو د خپـــــــل رنځ خپله علاج یم بده ولې منې؟

ته بـــــــــلاول یې ما منلے یې په سر او سترګو
چــــــــې ستا تر څنګ لکه کماج یم بده ولې منې؟

مـــمتازه!! ما ورته وییل چې ته بې شک رباب یې
اوس د رب کړه دي زه دې باج یم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شـــــــپيلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سیګرټ او روپۍ نه یې له ما ورکه
تا پـــــــــسې هم ګوتې په جیبونو کښې وهم

جـــــــار دې له نامې شمه حسین پکښې راځي
ځـــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خداے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بـــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــو! پورته کوم ګڼو غړونو کښې خپل غړ
هـــــــو! خپل مخ په دې ګڼو مخونو کښې وهم

تا پســـــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي میخ
ځــــــــــم په لاسو میخ به لاسونو کښې وهم

اے عـــــــــلامه! وه علامه! زه یم ستا په شان
نوم مــــــــمتاز او لاس ډیرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یــــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بـــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګـــــر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کـــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیـــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هـــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چــــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مــــــــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښمنه ځینې
چــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه
ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډیر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هــــریو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لویدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مــــــالک د داسي یو مکان ومه ،چې وم

اوس خــــــو خیر نه د چا په شان یم نه به شم
هو! یو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بیا هــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربــــاب ،په سریندې که په ستار وم
ما ضــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونــــګ کفن کښې هم راسره کیږدئ
ســــــــخت د لونګینو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مـــــــــــمتازه هغه اوس هم آیینه وه
اوس هم ورته هغــــــسې حیران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چــــــــــا پسې خراب شم .بیا اکثر ښه شم
خو خیال مې نه کیږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد یم
غرق شـــــې پیریان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــــې مې د زلفو سره باد کړي لیونے شم خدایه
چې مـــــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مــــــــــسیحا!! زه هم څو وخته وینې ،وینې شمه
کاش مســــــــیحا!! بیا یـــــــــکایک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو میین شم په چا
که دا مې حال وي خداے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځـــــــــــــه قسم دے د ماښام په شاني تور سوځمه
کښــــــــــــینه چي لږ لکه نیمګړے مازدیګر ښه شم

ممــــــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبلیغ ته ځمه
خو زه ډاریږم هــــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بیـــــــا لالي پسې خفه شم بیا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بیا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چې ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مـــــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هیلې مې خاورې ایرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبلیغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پیر صــاحب
ایمـــــــــــــــانه!! وایه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مـــــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،ځمه
د باچـــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودهٔ شمــــــه خو سترګې به په ورهٔ کیږدمه
زه بنــــــه پوهیږم چې د څه خانه کښې څه کیږدمه

څه عجـــــیبه مزل راپیښ دے ،په دې نه پوهیږم
زادِ ســــــفر کښې مازغه کیږدمه که زړه کیږدمه

ته د هـــــــوا غـــوندې راځي او که هوا سره جي
په هر حـــــــــال زه به یو څراغ په دیواله کیږدمه

خــــــــو د زړه حال دے ،پیرایه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولهٔ کیږدم که لاس په خپله خولهٔ کیږدمه

زه د شـــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پریوځم یاره
خو ســـــــــتا تصویر سره رڼې یخې اوبه کیږدمه

لالیه!! مـــــــــا له بناره سر کښې ده سودا راوړې
لالیه! څنـــــــــــــګه یې د ستا په زنګانهٔ کیږمه؟؟

ممـــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــــمن وایي وسله کیږده ،زه یې نه کیږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمـــــــــعه ده نن جوړه وايو درود صنمې

د دي رټليــــــــو فتـــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــاړې وځه يادوو .رحيم .معبود صنمې

ما ته ليـــــــدلې له نــــــزدې يې ګلا بڼې جينۍ
ما نا ديده ســترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــا دا خړ ځادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســـــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــخښې به اوس د بنګو يو نيم دود صنمې

په حـــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممـــــــتاز يم در به کړم رنګونو کښې نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خریدار تــــه به دي اورسوي
زخمه! تصویر یې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مینې ته وایه، چي وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وایه چې آزار تـــــه به دې اورســـــوي

خیاله! لفظونه که ګونګي دي خــــو کمال هم لري
ته باوري اوسه اظـــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حیران پریښوم،دشک په څلور لارې کښې زه
یقیـــــــــــــنه تا وییل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســــــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګني د غرو به دې کــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســـــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســـــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلـــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســـړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تـــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنــي ســـــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هیر یمـــــه راځـي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خـــــو وژنــي ســـــړے

منصوره وخت چي یي معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســـــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــله پورته کيږي
پرده چې د رازونو نه مې کـــــــله پورته کيږي

د ميني په ميـــــدان کښـــــې الله دومره بريالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کيږي

چې يوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېـــــره بې وســــــی بوره د ګــله پورته کيږي

د ميـــــنې محبــت په باب چې نه پوهيـــــږي بيا نو
دا بعــــــضی بعضی خلک راته ځله پورته کيږي

هغه چې پـــــکښې چا د يو مين ژوند فيصـــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقــــــــتله پورته کـــيږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چی د خولې نه بي خیالۍ کښې اوځي
لکه چي ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هـــــــــر واده کښي د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستـــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبــــــــري د سړي نه په پیرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چي تنها به خه بنـــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چي مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکیده له درده چــــــــوپ پاتي وۀ
اوس به يي څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښې اوځي

منصـــــــــوره ما ورته وراوکـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چی پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي
محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کــې وې د ســــپرلو او د اختر کلی و
څومره ســپېره شو ، زمونږ څومره بختور کلی و

چا راته وویل چـــې اوس کلـــــــی ډېر نه یادوې
ما ویل کلی خـــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو یې زه ســینه کې ځای کړم ، نه دلبر یې راله
نه جـــــــــوړ زما کلـــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچیان" لاړل چې پټیو کې یو یو تن یې ولید"
هم یې ژړل ویل یــې دا خو د اشر کلــــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســتا مینه ور په زړه نه کړله
"منصـــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستـــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښــــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښـــــې خو ببخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يـــــــــــــي ښائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حـــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونــــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چــــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځې نو داسې لاړ شې
چې تمام عمر په فـــــــکر کښې روان شې

زه د خيـــــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جــــانان نظر يې هلــه په نصـــــيب شي
چې د دار په ســــــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســــــيږي ارماني کور ته راځي
ځيـــــــنې خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســـــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپـــل بچي به ورته داسې د پردي په شـــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينــــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځــي هغه پيــــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کـــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانــــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســـتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جـــــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به ښــنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

والله چي عــــــــــقيدي به ورته ټولي په سجــــــــــــده شي

زمــــــــــــونږه د مـــــــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــــي غرونه ورته هم په خوځــــــيدو شــــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاکۀ غــــــــــزل جوړ شي

د زړه ســـــــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مـينو

زما د محبت په انتهـــــــــــــــا که غــــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په والله که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشـوه چې یم ، په داســې کور کې ویده
په خامـوشیو کې راویـښ شـــمه ، په شور کې ویده

په خــېټه وږی یم ، خو ســترګې مې مړې دي خدایه!
زما غربـت کرارې پروت دی ، په تـش شکور کې ویده

نه پـــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د یویشــــــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ویده

دده په وړاندې په یـــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، یو سړی په یو انځور کې ویده

باقره! بیا مــې دی د ذهن په حمـــــــــل کې یو خیال
لکه د دوو میاشـتو ماشوم چــې وي په مور کې ویده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــــه لیدې زمـــــــــا د ژوندانه تنهاکې
په ډیرو چیـــغو مې را وختې په خوله تنهاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مینې
د چا لاســونه، د چا پښــې، او د چا زړه تنهاکې

اوس به مــې تـنده ماته کړی وی پرې تږی یمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تنهاکې

چا تـــــــــــکولو ټوله شپه زه ویده شوی ومه؟
ســحر وختي مې ولیدې، د کور په وره تنهاکې

باقــره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تیره کړه
چې نه ســــــــــندرې خلك پیژني، او نه تنهاکي

بـــــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سیوري پسې لمر ته راغلم
د یو سړي پســـــــــې د کومې دنیا سر ته راغلم ؟

د ستا په سترګو کې مـــــې ځای د محبـــت لیدلو
چې ترې لویــــدلی ومه ، بیا هغـــــه کمر ته راغلم

بلها موده پـــــس مې د خپل کور الماری خلاصه کړه
چې خپل غربت راته رایاد شو ، خپل څادر ته راغلم

تــــــناکــې پښې پـــــــکې وهـــــمه ، او ګیلې کومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمـــــــندر ته راغلـــــم

د نامـــــــــــعلـوم منـزل سفــر هم نزاکـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتـــــــــلو زیری چې وشــــــولو په ما باقره!
په اوړو ککړ لاسونه ، ژر ژر د کور ور ته راغــــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران يم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېـــبي ګوتې، غنــــم نه ګوري

د ســـــــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســـر دننه مې ســــــودا يو بنيادم نه ګوري

زهر به پاشــــي په يــــوه يوه کې صــبر وکړه
څــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســــــياهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځــــــمکې په سيـنه باندې قدم نه ګوري
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بیه زندګـــــي خرڅـــــــوي
زما پــــه خـــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قـــسم په خـــــــدای چې کلیمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســـــــــمتونو ویش دی ، څوک به پکې څه ووایي
د چا چــــــې شور نه خوښیده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصـــــویرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېـــوالونو بانــــدې خپله تنهــــائي خرڅـــــوي

له خــــوفه ډک ذهنــــونه ساتي ، معطر وربــاندې
باقر لګیا دی ، د لفـــــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستــــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې ورباندې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســــــــــــونو اوس حیرانې دي

ته راتـــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافـــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زویه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـیده اوسه
ستا د غبــــارې نه د پښــــــــتون وینې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅــــــښله پیاله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقــــــــره! کړې داســــــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومـــــــــــه، له دنيـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســــترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظــــــر د ګړنګونــــــــــو نه لوېدلـی يمه
زلـفې راښــــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

يوه پرده مــــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــــم يوړه هوا، له تانــــــه څه پرده ده

ځان به ضايع کړمه ، چې خيال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــــم راګرځـــــم درپسې باقـره!
ما سـره نشـــــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کـــفن نه يې ، د خپل وطن جهنـډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مــــــاته له ځـان نه فرښـته جوړه کړه

د مقدسې مينـــــې حد دی ، خـدای به تا راکوي
ستـا د څـــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالـــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستـــــا په جائيـــداد ورونه ، نښتي د يـــو بله سره
ســـــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــوړه کړه

چې د کوټـــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــرې اخلم
د تنهائی ســـــــره مې دا رنګه رشــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ويني پکـې خپله څهره باقره!
مـــا د خپـــل غزل نه ائينه جـــــوړه کـــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعــــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یــــې راووړ
لپې يې اوســــــــوې په لاسونو کې انګار يې راووړ

د چـــــا لپاره يې دسمـــال په بڼوســــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې يې خرڅې کړې، او تار يې راووړ

بــې له دښـــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه يې وکړه
يوه ســړي د کور دېــــوال سوری کړ، مار يې راووړ

مــا ورته ويل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمــا وړوکي بچـــــــــي منډه کړه، اخبار يې راووړ

نــه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بيعه اخلي
باقر خــــو راغی مګر نــرخ د کوم، بازار يې راووړ؟
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغـــذونو رســــــــمومه درته خپلې شـــوندې
زمـــا پر ځای کـــوي ، زما د لاس قلــــــم خبرې

پريــږده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــريــوان ته
د څــراغونو په حضور کوه ، تورتم خــــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه يادوه
څوک په جنــت کې نه کوي د جهــــــــنم خبرې

ماته غـــوږونو کې اخر خاموشـــۍ ځالې وکړې
وشـــوه مودا چې اورم نه د بنيـــــــادم خبرې

زه باشـــينده د سحرابي ځمکې يم څه وکړمه؟
باقره! زه خـــو به کوم د ســـــــترګو نم خبرې
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک به راټولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیـشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قـــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــــیشې

که په دې ښار کې چـــا په یو بل اعتماد کولــی
اینبي به نه وی چا د کور په دېوالونو شیـشې

اخــــر دي ولېـــــدل زمـــــا د اوازونو کانې
اخر مې ماتې کړې کنه ســتا د غرور.ونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویـــــریږي، نه کیني ورباندې
دومره بدرنګې شوې د خلــکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هیڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقـــــــره! د خاپونو شیشې

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګني پوه یـــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایــــښی په خـــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولــــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیـــــسمه اسمـــــان له ګریوانــــه، پروردګاره

چـــــترۍ مې په ســـــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــــوک مې په زړه ډیر را وریده، پروردګاره

په دوه اربه خلــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځـــــې وژل کیږي پښـــــتانه، پروردګـــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســـــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپـــــــه کړل باقر په دعاګـــــــانو
جنـــــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره
باقــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــــريدو ضرورتـــونه ، څومره ډېر دي
لاســــــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليـــــلونو ورکولـو ، شومـــــــــــه ستړی
د خلکو په ذهـــــنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصـــــيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــــيفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســــــــــتا يوه نخـــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـــــــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی ورور يم
په ځان پـــــــــسې مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومــره کمې دي ، غوږونه څومـــــــره ډېر دي

باقــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصــــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځــــې ځراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به ځنــــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبــلولو نه خـــــبر نه يم ، خو دومره وايم
چې د ســجدو په نوم ســرونه ، خلکو ولګول

مرغان خــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هديرو کـــــــې ديـــوالونه خلکو ولګول

د چا وږومبي ديدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د يو بل ســره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خيال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمــــونه ، خلکو ولګول

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــرې وکړې تمـــــــاشې د سترګو
بربنډ نـــــظر ته مـــې وروا غوستــــې جامې د سترګو

د شوګيـــــرو وېنه يې خـــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــــې مې پـــريښي ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســــــــې راســـره بيا دې هم نه وينمه
ای د کـــــټ ســــر ته رانه ورکې دي چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کيــــږدم ، چې ته يې جوړې
ژبۍ مـــې ولوېده مـــــــنې په تا پســــې د سترګو

په دې ويــــــريږم د بنو ځنــــــګل پرې اور وانخـــلي
د اوښکـــو تيلو باندې بلــــــې کړم ډيوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ايښی دی ، چې وچ يې کړمه
صـــبر مې نه کـــيږي باقــــره تر هغـــې د سترګو
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بيابه ځانتـــــه نوی وير جـــــــوړوم
داسمان ستورو ته لګيايم ســـــــــــتا تصويرجوړوم

دهرچا خپله فيصله دځان منزل به تـــــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسير جـــــــوړوم

خوب مي ليدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــــــه
ځان ته لګيا يمه په خپله يي تعبير جــــــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپــــــــــــل حال بيانوم ځان مقرير جو ړ وم

په دې نيمګړي دونـــــــياګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مريد ځان جوړوم چــــــــاته يې پير جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوږې ميني تحرير جــــــــــوړوم

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــره چې راځې لاچي لونګ درســـــــره راوړه
د یار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســـــره راوړه

ډیرلري مســـــــافر یم نــــه یې ویـــــنم نه مي ویني
راځې خو د څلورو ســـترګو جــــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډیـــــره مـــــوده مــــــخکي
هجران درټولوه د وصـــال بنګ درســـــــــــره راوړه

داتیرغم خوبه هیرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســــــره راوړه

بـــــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپین لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــرونکریزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینـــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګـــــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مــــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــــو او نه یې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خـــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تــــــــــر غوږشوی دلېلاوو
زیړی مازدیګری وو تر ګودره پــــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم
اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي وورېـــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي وورېـــــږي

ستا د دروغو په وعدو مــــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســــــــتم په زړه مـــي وورېږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم يادوم شيرينه
ما به ويل کينه تا ويل ځــــــم په زړه مي وورېږي

د يار په چـــــــــــــم کې د خندا شيبه ما ونه ليده
اوښکي ورورم اوښکي راورم په زړه مي وورېږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمــــــه
د اوښکو کډي بــــــــاروم په زړه مــــــي وورېږي

اروښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســـــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصویرته مي کــتل تمامه شپه

مین زړه مي په سلګو ووګرانه یاره
چي یادونه دي راتلل تمامــــه شپه

ستادمړوسترګوتصویرمي پنــځولو
چي لګیاوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانــــه
نورولاړوې مکمل تمامه شپـــــه

بهرام چیري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګیادي په اوربل تمامه شپـــــه

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تـــــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کـــــــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پــــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کـــــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کـــــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي
زه به نه یم تور لحد ته به مـــــــي ژاړي

په زړګي دي وویشتم پورته دي نـــــکړم
اې،بې رحمه یاره لاړې پــــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســـــــر باندي وریږي
د زړګي خوني مې تــولې شوې ویجاړي

زه چې مړ شــــــمه اشنا یاد کې یې ساته
یم شهید خون بـــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هـــــــیر کړم تا به هلته هیرومه
چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ويل بيا به يې نه وينم ما بيـــــــــا وليدو
د رقيب غيږه کي جانان مي پـــــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريــــــــږدي ښيراوي کوي
ملنګ مي بيا پوري زيارت کي په بدوا وليـــــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلـګۍ کـــــــومـــــــــــــه
دا چي حالات په دې نيـــــــــــمګړي دنيا ما وليـدو

د پاکې مـــــــــــيني شهادت دي مبارک وي ورتــه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا وليدو

ما ويل جـــنت له خدايه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهــــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا وليدو

ارواښاد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک يې چې دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلــــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شـــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کــــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مـــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبـــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــې اشنا لـــه وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تـــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نـــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيـــا له وســــــــه کيږي

چي ټکر خورې د پښتـــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســــــه کــــيږي

په غربت کي چي پيزوان غـــــواړې د زړو
راته ووايه زما له وسه کـــــــــــــــيږی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيـــــــــــــږي

چې دستا غوندې کور پريږی مســــــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــــا له وسه کيږي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسې مرمه
ته مـې وګوره لړ. حال درپــسې مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شـــي
یاره داسې مې ده خیال درپسې مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چې نه وام
ته هم نه کوې مِسکال درپسې مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــې
یا به یم په هسپتال درپســې مـــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضې ته
بیا مې وکړه استقبال درپـــــسې مرمه

کلیوال دې چې زما په نامــــــه بولــې
ټول خبر دې چې ضیوال درپسې مرمه
ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه یم خو شــــــعرونه به مې لولې
دا لیـــــــــــــکلې دیوانونه به مې لولې

زما یارانو به غمجن داستان پرې ګل وې
د خړ قبر بیراغونه بـــــــــــه مې لولې

که دې پیر شومه نو بیابه هم شـــکې یې
درته جوړ تړول تعویذ ونه به مې لـــولې

ما به تاته وې لیکلـــــــــې په کاغذ کې
په زړهاؤ ارمانونه به مـــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې لیکلی ضیوال جــــان وې
د سینې پـــــــــه سر داغونه به مې لولې

(ضیوال)

دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســــــــافري تـــه
اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟
غریبــــــــي ده کور پرېږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جـــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســـــــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبـــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســـــــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبـــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســــــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــوړي ګنډ په سینـــــه
بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پخ کړي د جنګونو تـُبــــــري
چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمـــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســـــینه

له پکتیکا به دې جـــانانــــــــــه بــیایم
سیل به کاوو د مــــــــــلاګنډ پـــه سینه

د ضــــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پــــاتې وي' وې رنډ په سینه
دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثــــــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لــــــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــــــاعره یاره یو خو ووایـــــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګـــــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر ســــــم غزل

ما ساده د یار لیـــدو ته ورولــــــــــئ
نغد یې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کــــړي
ګرمه یې پــــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلــــــی وطن کــور کړلو
ځکه ضیوال لــــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــــظار به یمه ټـــول عمر

یاره په دي لار بـــــه یمـــه ټول عمر

خدایه که ګنها وي د جانـــــــــان مینه

خدایه ګنهګار به یمـــــــه ټول عمـــــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه

ستاسو طلبګار به یــــــــــــمه ټول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشـــــــــنا

تاته په چغار به یمه ټول عمـــــــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــــان

بوخت په استغفار به یمه ټـــــــول عمر

تا لــــــــــــه ما ضیواله سترګي واړوې

دربدر او خوار به یمه ټول عـــــــــــمر

ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــوه زر اوبـــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديګر اوبــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيـــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د ګودر اوبـــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړګـــــــــی اوبه دماغ اوبه ځيګر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســـتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کـــــــــي په بر ګودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چــــــیرته یې لږ راشه انتظاره ورکه

بیرغ په لاس کــــې یم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګي مې نشته او لـــه مانه ده هینداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتي
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چیناره ورکه

یقین ته وکړه!ما یي نبني وي، پوره کال ساتلي
یقین دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بیا یواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصیر(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سهار جـــــــګړه ماښام کتار مــــړي راوړو سړیه
په داسې ښــــــار کې زندګي مـــوړ تیروو سړیه

سترګي مو ښي دي چې د خپلــــه ځایه نه رالویږي
اوس چې خپل لمونځ کوو سجده پکې پریږدو سړیه

د خفګان حد وي او دا غم هم له خپل حده اوړي
یاره موړ څه وکړو لړ ځان به ترې ساتو سړیه

زموږ تر کوره هــــــــــدیره را رسیدلی نه وه
اوس په خپل کور کې هدیرې ته ځای تاکو سړیه

ما د خپل ځان لپاره داسې شـــــــــاعري کوله
ارمان چې مړ به شو نو ما پرې ویښـــاوو سړیه
آرمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلـــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا خــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واویښتې
داسې دې زبیښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګې څوروم ولـــــې؟

زه دې ښه شیندلـــې وم
تا راټولوم ولـــــــــې؟

هیلو ته مې اور ورکړ
یو (ارمان) ساتم ولې؟
نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرگه بې مودې درغـــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنگه سزا ورکړمه؟
دې مې اندیشنې درغـــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تیرې شوې
ښه شو بې وعــدې درغاړې وځمه

بیا مې له تصویر نه سترگې ولویدې
مړ شومه خـــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانـــه! ته چې په دې لاره تلې
مــــــا به تل لیدې درغاړې وځمه
نصیر ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــورږ ناريږ له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســــن کـافره مسکا
د مينې زور مــــې له پـرهره وځي

په رڼـــه ورځ باندې مــابنام راشي
چې مــسافر د کور لـــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تـــه سيخ درشمه
د بل چــــا کور مــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه!نو تـــــــــوري له هنره وځي

پــــه روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چـــــې زما ساه د چـــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مـخې مــــلګرتيا ارمانه
د چا له خولي ښــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټـــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړي دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شڼ شنهی ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږې زه له خپله درده نـه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې اېښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســـــاتمــه په دې ښار کې

زندګـــــــي راتـــــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پـــــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـــــــــړي کـــــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کـــــــــې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـــــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښـــــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کـــړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کــــــــې

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تږی شم او تا پسې اوبه شیندمـــــــــــــه

دنیا دې ړنګه شي دنیا پسې اوبه شیندمـــــــــــــه

د محبت په سترګو بیا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوړ دي په هوا پسې اوبـــــــــــه شیندمه

له هغه کوره د یتیم بچي زګــــــــــیروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شیندمه

هجران یې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبیر د خوب وو چې لیـــــــــــلا پسې اوبه شیندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هیڅ نه وایي

په مــــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شیندمه

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تږې تا په لپو کې اوبـــــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نـــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تناکي بیــــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخـــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مین یـــــــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کې چیغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دي؟

.سودايي شوی یم په خپل ګریوان مي کرښـــــې باسم
ورته معــــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي ؟

په مسنجر باندي یې ژر ژر وویـل تــه چیـرته یې
زړه می ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټیـکری واچـاوو چیغه دې په زوره وکــړه
شه څه مطلب دې وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وایې بیا دهـــــیڅ نه ژاړي
څه ته را دروميې تر مزاره په تا څــه شـوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شیـــــــــبې به ما نور ځوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خــرڅوي لکه ته

له دې هنر سره هم پاتي راغــــــــــلم نه کیدلو
دسیندپه غاړه هرسړی څوک رسمــــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه ته

نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

 څه خبر ده! اوازونه راپســـې دي.
دچا چيغي دې اهونه راپســـې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده
له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګې زمانې له هره کـــونجه
د اورونو ځنځيرونه راپـــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده
دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـورې چيـــغې را رسـيږه
د وحشـــــــيانو کتارونه راپسې دي.

وا! ذکي لکه بې څوکه څوک ولاړ ده
غريب نيولی دی غړونه راپسې دي
نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چـا زمـا زمـا د چـا پـه وينـو سـره لاسـونـــــه
داسی حالاتو راته ایشي دې به خوله لاســونه
د اسلاميـت او افـغانيت نــه، بغاوت ده كنـــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ايشي په سپاره لاسونه

وحشت يې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه كـــوي
هـر چـا نيولـي دې پـه خـپله مقبـره لاسونــــــــــه

د پـــښتني پيغلې پـه دې بـيوسې وژړيــــــــــــدم
اه!! رســم كړې وو د كــور پـه دروازه لاســونـه

د جنګ اورجنه لمن ټوله كړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونـــــــــــــــه

له تندي مړ شه ذكي لمونځ وربانديي هم مــه كوه
دې سمندر كي يې مينځل په وينو سره لاســونه
نوروزخان(ذكي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې ورې د ژړيــــــدو درد؟
هره شپه زه تيروم د زړه بـــــــنو درد

حافيظې نه مې وتلــــې ځو شعرونه
خدای دې نه وينې په چـــا د اولادو درد

موږ که درد لرو ايښه يې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلــــــــــــو ددغو آيښو درد

دا ښېلتون هم جهنـم ده خو په ژونــد کې
قيامت دې په والله د ښېليــــــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهيږم چې خـــــــپه يې
راته ښکارې دې نـــــــــازکي په ليمو درد

اوس له اوښکـــو او غمو سره عادت يم
ځــــــــــان ته اخلمه اتله په پيســو درد

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

په رســـــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته ځـــــــومــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمــــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځي اوس زه ميــــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستي په خبــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســــــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلي اروا راغله دوباره د ځــــــــان سايې ته
چې ځهره د تللي کس مې مخامخ شوله ځهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لـــــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په کتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دياد نه او بل زور د تنهـــــــايې نه
اخيري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چيغو زما پاتې نښانــــــــــې ته

نن مې وکتل باران ته څو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې کړل د ننه بيا اتله پنـــــــــجرې ته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــــهايـــــې د بېلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تیر کـــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشــــــي اوف توبه
بيا را تازه دې کړل بارانه د فطـــــــرت دردونه

عشق کې ناکام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښــــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خــــــندا کې نو دا داسي نه ده
په اندرون کې زما شتــــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتــــــــــــه وويل اتله داسې
ته راکوه زه دې ساتـــــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســــــته

هېر شـــــوي کس زما نامه واخېستـه

ما ویل ستا یـــــاد رانه خپه لاړ نه شي

په بېوسۍ کـــــې مې ډېوه واخېستـه

د تنهایۍ نه به پـــــــرې ځان ساتـمه

په خاموشۍ مې آیَـــــــېنه واخېــسته

د زندګۍ په انتهـــا کـــــــــې یمه

تانه چې لږ مــــې فاصیله واخېــسته

اتـــــــــله څومـــره به مې ودردوې

د بیا راتلـــو مې ترې وعده واخېسته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

بيا به دې ځــــان نه هم ګيلې راځي، خو زه به نه يم

اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه يم

د بيلتا نه لـــــــــــه درده مــا چري خندا ونـه کړه

ژونده په تا کې به مـــــزې راځې، خو زه به نه يم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې

ستا په شان ډېرې قوارې راځـــې، خو زه به نه يم

زما د خولې اظهار اوس شرم د خــپل ځان نه کوي

د هو ځواب چې د هغې راځې، خــــو زه به نه يم

اتله شپــــه به وې ډېوه به وې باران به هم وي

ژوند کې به دغسې صحنې راځې، خو زه به نه يم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

یخه یخني ستا دتودي غیږي ارمـــــــان راسره
تنهایي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځـــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کـــې یمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

یه د ډاکټرې یاده څومره زورور یي په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا یاد ګرځوم لــه ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لـــه ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتـــــــــوم له ډیره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زاری ورتـــــه کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چې غـــــــلی ژړیدم له ډیره وخته

آیینـې سـره اتـــــــلـه ګرځـیدمـــه
تنهایې نه پـــــــتیــدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهایي احساس مې خورې لکه لړم لګیادې
دا یو سړی د څه مودې نه په څم څم لګیادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه یې کوم
لابه تر څو وایم چې وخت راسره سم لګیادې

د زندګۍ په امیـــدونو مې اوښـتي خـاوري
له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګیادې

خدایه ج داستا دبندګۍ د غافلۍ له وجــهي
دیو آدم په بندګۍ کې بل آدم لګیـــــــــادې

دا دکـافرو یادو جـبر دي نصـــــــــــیراتـله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لګیادې

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په يادو باندې خوشحال وي
هـر ماشــــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتـــــــه خلـــک د بل چاڅنګ ته کینی نه
دلـــــته خلـــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف چوف باندې سر دي
بـــــس همدی مې ژړیدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســـــــــره خندا کړم؟ ؟؟
ليوني په ځنځيرو بـــــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــــــودو پس يم راغـلی راته ګوره
تږي شــــــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خــــــو مـــــــــــې همدا بېغوري وژنـي
چې په خـــپلو اسويلو باندي خوشحال وي
نصير(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مـــــي په وجود کي ګیره شوي ده
ښـــــکاري چي هغه مي هیره شوي ده

داچـــي دي بیلتون رانه لاس واخیستو
ګـــــوره چي خندا مي ډیره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه یـــــــمه
ګورې چي ځواني مي تیره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپیره شوي ده

تاچي ویل اتله ستا پـــه نوم یې ږدم
راشـــــــــه هغه پانه بیره شوي ده

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتـــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليژي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــحترم ذات لـــه درباره

زارۍ دامن تولي پښتـــــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګوره داکارته هم وکړه

تپه دمـــــــلالۍ راپســـــي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متـــکلم سر ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لــــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تر مو اوبښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلـــيوني فيـــــــــضان کوله

سلګۍ به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښایسته یې چي هیڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــاتی،اخ دکلي کلیوال ماښامه
یو خواروژه،بله ګرمـــي بل خواته ښه پوهېږې
هله ژر راشه یم اوښــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغـــــه لږ سره،هاغه دوینو پټۍ
بیانوي دزیندۍ شـــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډه شومه دعـطرو بوی کوځه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتـــلو زیری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فیضـــــــان و،ومي نه پیژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې دیـــــــوال ماښامه
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تويول ورتـــــــــه لازم وي
بلا درد لري اکـــثره انځورونـــــــــه
ديوچا په تلاش دارتـــه يو ختلـــــــي
اوس مو ځاځي له پرهره انځورونـــه
دښترو په شملويې سينګار شـــــوی
ښکلوم دي سليمان غره انـــــځورونه
لړپه تلو تلو کې زمـــــا په طرف ګوره
درنه بـــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې څـــوکې ته شپونکی فيضان ختلی
رســـــــــموي له مازديګره انځورونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ. ده دی دي هم راباندي پوه شي

پروانه کړي چې ټـــول سم راباندپوه شي

بيامي نه چـــــــــېري بيالړه ګوزاره کړي

کله کله دې چې غم راباندي پـــــــوه شي

مه څيرم يـــــې ،مه څيرم يې ،مـه څيرم يې

څيري ښه دی چې ټول چم راباندي پوه شي

ترهغو راتـــــــــه په سپـــکو سپوروسروي

چې مي وکړي ستـــرګي نم رابـــاندي پوه شي

وخ دکلـــــي ماشومان راپـــــــــسي ګوري

وخ له کلـــــــــي چي راځم راباندي پوه شي

واه!فيضانه داســــــــــــتاد راباندي شک دی

چي د ف توری ليکم رابــــــــــاندي پوه شي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښایمه لوی اوهـــــــم واړه دردونه
همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــي زړه دردونه
دچادلا سه بس همدومره ســـــــــزا بس ده زما
په تش کتو باندي يې راشـــــي په ما مړه دردونه
وخ خدایه بیا دکـــــــــلي هآغه هدیره کې تېرشوم
وخ خدایه بـــــــــــيایې په ماراوستل زاړه دردونه
یومسافر غریبي مورته په غریب غریب کي وايې
دســـــــــــــفرپنـــــــــدوکي مې بندپه بند تړه دردونه
هلـــــــه ژر ژر که،دفیضان په نوم دمګردی هلته
ترهـــــــــآغه پوري غرني کلي دې وړه دردونه

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک یې ددومره تېوس نشته چې داولي ژاړي
ددروازې ترشـــایوڅـوک درپسي غلي ژاړي
تا په دعاکې یـــــــــادوي اوبیاسلګۍ هم کوې
درپسي هرلمانځه کې هـــــآغه نازولـــي ژاړي
دکلیوالي زړه دې دومره نـــرم شـــوی دی اوس
چي ماشومان هم ورته ستانـــامـــه اخَلي ژاړي
زموږدښاردنجونو هیڅ خندانصـــــیب کې نه ده
زموږدښارنجوني اکثرچې مالیـدلـــــي ژاړي
هغه چي تیر کال به یې دلته زمـــزمـــې کولې
هغه کوچۍ سږکال دغره سرتـــــه ختلــي ژاړي
لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــواړي
واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپېڅلي ژاړي
اې!دادي څه کېژي فیضانه دادکو م کـــلـــــي ده
زموږ کوځې ته څوک په تاپسې راغلـــي ژاړي
ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دی

اخ په نـــازک وجودمي حکم داعدام شوی دی

یو اعـــــلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ

زما دټــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دی

دسپین غر څـــــــوکي ته ختلی یم نارې وهمه

هله ژر راشـــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دی

په نافهمۍ کـــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمۍ کـــې مي نظرپه پوري بام شوی دی

په هـــغه کـــورکې دفیضان نامه ویل جرم دی

په هـــغه کورکې خو بندیزپه دغه نام شوی دی

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیـــــــچا هـم ونه کړ ددغي بیمارۍ علا ج

ولي هیـــخ نه لري دااوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپیـــــخلي مــقدس مرض نیولی یمه

زما دسپیڅلي زخم نـــــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري یو دغه خــصلت خوندراکوي

ژرپکي وشي دسرکــــــــــشه ککرۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور څــــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عـــــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمــــــــــه

پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایۍ عــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګۍ وهــم نور

فیضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عــــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــاني ده
په اکثروکې دډارمسلــــــــــــــــــــماني ده
ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلــــــــــمه دی
پښتون کړی نن پــه جار مســـــــــــلماني ده
دټوپک خوله دې کنــــــــټرول کړه صبر،صبر
ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــــماني ده
وایې لمونځ هــــــــم درقیب جومات کې نه کړم
څومره ښکلــي مي دیار مسلمانــــــــــــي ده
ببرسري یتـــیمان درپســـــــــــــي ګرځـــــو
سولــي وکړه راتـــــــه ځار مسلـــماني ده
څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شـــړلو؟
اې مـــــلا درتــــــــــه په کال مسلمــــاني ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې

ته نـــــــــــور قبولي کړه اې!خدایه زما کړي سلګۍ

داپه شیـــــــبو شیبو بـــــــــاران او وهشتناکي ټکي

دایو یتیم تر دغه ځـــــایــه دي راوړي ســــــــلګۍ

! ظالـــــمه قـــــــدر یې کوه هـــسي یې مه بوله اې

درته به تندرشي یووخت ددې زوی مړي سلـــــــــګۍ

یواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوریې هیڅ ونه ویـــــل

له مناري نه دجومات شوې نـــوري لوړي ســــــــلګۍ

فیضانه ستړی مسافروم پــــه آرمان شهــــــــــــید وم

چې راوتې مې دتا بوت لـــــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــــم پـــــه څـوکه
هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــــه څـــــوکـــه
دسپين غر څوکه باندي لوی افغانستا ن ليکمـــــه
څنګ کې يــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــه
دشهيد پلا رهـــــغه يـــتيم سلګو نېولـــی بـــچی
که خدای کول قرارومه دقـــلـــــم پـــه څـــو که
داسلا مي نړۍ هماغه پـــخوانۍ جذبـــه بـــــه
نړۍ ته بيا وربښکارومه دقـــــلم پـــــه څوکـــه
بيا ونــــــه کړې رقيبه پام داستعمار کوشش د ي
داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکــــــــــــــه
فيضانه چرته که دسولي اختر دلته راشـــــــــې
ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څـــــــــــوکه
ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې

درقیب سرته مې اوس ایښــــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سیالي مـــــــوږ پـــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فڅادره ډبــــــرې

ستا لیونی اوس لیونی دی والله سم لـــــیونـــــی

که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبـــرې

تاته مې نه ویل چې دلته دوباره مـــــه راځـــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلــــــــــــي یوشاعر دی دفیضان په نامه

هره شپه ولي زمـــــوږ کورتـــه په تیاره ډبرې

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library